

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U
ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna
Fitzgeralda Kennedyja 11

Poslovni broj: P-2150/2019-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Tini Šimović, u pravnoj stvari tužitelja Antuna Glasnovića iz Zagreba, Udbinska 2, OIB: 26787078268, kojega zastupa punomoćnica Ljiljana Maravić-Pirš, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika KONČAR-TURS d.o.o. u stečaju, Zagreb, Klanječka 37 a, OIB: 16776970993, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, nakon provedene javne glavne rasprave, zaključene 23. svibnja 2024. u prisutnosti punomoćnice tužitelja, 5. srpnja 2024.

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se osnovanom tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 1.554,17 eur, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

II/ Odbija se kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev u dijelu u kojem predlaže utvrditi osnovanom njegovu tražbinu prema tuženiku u iznosu od 73.578,41 eur, kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda.

III/ Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 106,18 eur, sa zateznim kamatama obračunatim počevši od donošenja ove presude do isplate, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa Europska središnja banka koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV/ Odbija se kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev u dijelu u kojem naknadu parničnih troškova potražuje u preostalom dijelu, preko dosuđenog iznosa.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužba u ovoj pravnoj stvari povučena u dijelu kojim je tužitelj tražio utvrditi osnovanom njegovu tražbinu prema tuženiku u iznosu od 34.340,56 eur, kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda.

Obrazloženje

1./ Tužitelj je 10. studenog 2019. podnio ovom sudu tužbu protiv tuženika radi utvrđenja osnovanosti njegove tražbine, koju je prijavio u stečajnom postupku koji se pred ovim sudom vodi nad tuženikom kao stečajnim dužnikom pod poslovnim brojem St-2150/2019, u skladu s uputom stečajnog suda iz rješenja od 22. listopada 2019., s obzirom da je osnovanost njegove tražbine osporio stečajni upravitelj tuženika. Predlaže utvrditi osnovanom njegovu tražbinu prema tuženiku u ukupnom iznosu od 824.825,30 kn, i to po osnovi zateznih kamata obračunatih na iznos od 500.000,00 kn u razdoblju od 1. siječnja 2009. do 8. srpnja 2019. iznos od 813.575,34 kn; po osnovi troška sastava zahtjeva za izravnu naplatu iznos od 6.250,00 kn te o osnovi predujma za provedbu osnove za plaćanje pred FINA-om iznos od 5.000,00 kn. Za ovu tražbinu smatra da raspolaže ovršnom ispravom, bjanko zadužnicom na kojoj je potpis tuženika kao dužnika ovjeren kod javnog bilježnika pod poslovnim brojem OV-2096/19 28. veljače 2019., izdanom na iznos od 500.000,00 kn. Po osnovi ove isprave smatra da ima pravo na naplatu kako glavnice (500.000,00 kn) tako i tražbine po osnovi zateznih kamata obračunatih na iznos za koji je zadužnica izdana (500.000,00 kn), počevši od 1. siječnja 2009. do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom. Ovo stoga što da su stranke bile u poslovnom odnosu na način da je tužitelj tuženiku pozajmio iznos od 300.000,00 eur, koji dug da je djelomično vraćen tijekom 1. rujna 2008. u iznosu od 250.000,00 eur, a koju činjenicu da je tuženik potvrdio zaključivanjem Ugovora o osiguranju novčane tražbine s tužiteljem, a potom da je radi namirenja duga izdao i predmetnu zadužnicu. Smatra stoga da mu zatezne kamate na iznos iz zadužnice pripadaju od tuženikovog zakašnjenja i da je stoga valjano kamate obračunao počevši od 1. siječnja 2009. U konačnici da su stranke zaključile i Sporazum o uređenju uzajamnih dužničko vjerovničkih odnosa i dospijeću ispunjenja obveza sukladno istima od 24. lipnja 2019. U skladu s dogovorom sadržanim u ovom Sporazumu da je tužitelj prijavio tražbinu i po osnovi zateznih kamata i troškova izravne naplate po zadužnici, koju da mu je stoga stečajni upravitelj neosnovano osporio.

2./ U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbenog zahtjeva. Navodi da u knjigovodstvenoj dokumentaciji stečajnog dužnika nema podataka o dugovanju prema tužitelju. Od zastupnika po zakonu tuženika do nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka da je zaprimio izjavu o priznanju duga od 25. siječnja 2019. kojom da je isti priznao tuženikov dug prema tužitelju u iznosu od 50.000,00 eur. S obzirom da je zadužnica na temelju koje je tužitelju prijavio svoju tražbinu u stečajnom postupku izdana na iznos od 500.000,00 kn (66.361,40 eur), a smatra da je zadužnica kao ovršna isprava naplativa najviše do iznosa navedenog od strane dužnika na zadužnici, da je tužiteljeva tražbina priznata u stečajnom postupku u iznosu od 500.000,00 kn, a osporena u preostalom dijelu. Navodi i da, sukladno sadržaju same zadužnice, zatezne kamate mogu teći najranije od njezinog izdavanja,

no tužitelj da je neosnovano zatezne kamate obračunao već od 1. siječnja 2009. Osim toga, osporio je i pravilnost izvršenog obračuna zateznih kamata.

3./ Tijekom postupka, nakon provedenog financijskog vještačenja radi provjere pravilnosti tužiteljevog obračuna zateznih kamata, tužitelj je na ročištu 23. svibnja 2024. izjavio da odustaje od prigovora istaknutih na nalaz i mišljenje vještaka, da u cijelosti prihvaća zaključke vještaka vezane uz obračun zateznih kamata i stoga da djelomično povlači istaknuti tužbeni zahtjev i to na način da ustraje sa zahtjevom za utvrđenje osnovanosti njegove tražbine prema tuženiku u iznosu od 566.086,37 kn (75.132,57 eur), kao tražbine drugog višeg isplatnog reda. Naime, u nalazu i mišljenju vještak je utvrdio da zatezne kamate obračunate na iznos od 500.000,00 kn, u razdoblju od 1. siječnja 2009. do 8. srpnja 2019., primjenom zakonske stope zatezne kamate mjerodavne za ostale odnose, iznose upravo iznos za koji je tužitelj ustrajao s tužbenim zahtjevom (566.086,37 kn). Slijedom navedenog, konačno istaknutom tužbenim zahtjevom tužitelj traži utvrditi osnovanom njegovu tražbinu u iznosu od 566.086,37 kn (75.132,57 eur), kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda, a po osnovi zakonskih zateznih kamata obračunatih na iznos od 500.000,00 kn u razdoblju od 1. siječnja 2009. do 8. srpnja 2019., dok je u preostalom dijelu, dakle za iznos od 258.738,93 kn (34.340,56 eur) povukao tužbu i tužbeni zahtjev.

4./ Kako se tuženik, obavješten o povlačenju 23. svibnja 2024., nije očitovao u roku od 15 dana, smatra se da je na povlačenje pristao, sve sukladno odredbi čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje ZPP-a) pa je odlučeno kao u izreci rješenja.

5./ U postupku je izvršen je uvid i pročitane su sljedeće isprave: rješenje ovog suda poslovni broj St-862/19 od 8. srpnja 2019. o otvaranju stečajnog postupka nad tuženikom (list 8-14 spisa), tužiteljeva prijava tražbine s prilogima (list 15-34 spisa), zapisnik s ispitnog ročišta (list 35-43 spisa), ugovor o osiguranju novčane tražbine od 1. prosinca 2008. (list 44-45 spisa), knjigovodstvena dokumentacija tuženika (list 54-71 spisa), izjava o priznanju duga od 25. siječnja 2019. (list 72-73 spisa), sporazum o uređenju uzajamnih dužničko vjerovničkih odnosa i dospelju ispunjenja obveza sukladno istima od 24. lipnja 2019. (list 100-103 spisa). Nadalje, provedeno je financijsko vještačenje po vještakinji Moniki Stanić, koja je svoj nalaz dala samo u pisanom obliku, s obzirom da stranke prigovora na pravilnost danog nalaza i mišljenja nisu imale niti je po ocjeni ovog suda davanje usmenih razjašnjenja vještaka bilo potrebno (list 122-124 spisa).

6./ Temeljem tako provedenih dokaza, ocijenivši ih primjenom odredbe čl. 8. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7./ Predmet spora je tužiteljev zahtjev, kao stečajnog vjerovnika, za utvrđenjem osnovanosti njegove tražbine u iznosu od 566.086,37 kn (75.132,57 eur) kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, u stečajnom postupku koji se nad tuženikom kao stečajnim dužnikom vodi pred ovim sudom pod poslovnim brojem St-862/2019.

8./ Tužitelj je na pokretanje predmetne parnice upućen rješenjem stečajnog suda poslovni broj St-862/2019 donesenim na ispitom ročištu 22. listopada 2019. (list 35-43 spisa). S obzirom da je ovo rješenje objavljeno na stečajnoj eOglasnoj ploči istog

dana kada je doneseno te protiv ovog rješenja žalbe nisu izjavljene, a što je utvrđeno uvidom u mrežne stranice stečajne eOglasne ploče sudova, utvrđeno je da je tužba pravovremeno podnesena, u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja, u skladu s odredbom čl. 267. mjerodavnog Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/15., dalje SZ-a).

9./ Među strankama je sporna osnovanost tražbine s obzirom na tvrdnje tuženika da u njegovim poslovnim knjigama dug prema tužitelju nije evidentiran, da je tražbina priznata do iznosa navedenog na zadužnici do kojeg da je temeljem zadužnice i naplativa te da zatezne kamate na tražbinu navedenu u zadužnici ne mogu početi teći prije izdavanja zadužnice.

10./ Na temelju isprava u spisu, odlučne su činjenice utvrđene kako slijedi.

11./ U stečajnom postupku, koji je nad tuženikom otvoren 8. srpnja 2019. (rješenje ovog suda poslovni broj St-862/19 od 8. srpnja 2019. (list 8-14 spisa)), tužitelj je prijavio tražbinu po osnovi javnobilježnički ovjerene bjanko zadužnice (OV-2096/19 od 28. veljače 2019.) u ukupnom iznosu od 1.341,887,80 kn, i to:

- po osnovi bjanko zadužnice iznos od 500.000,00 kn,
 - po osnovi zateznih kamata obračunatih na iznos od 500.000,00 kn od 1. siječnja 2009. do otvaranja stečajnog postupka iznos od 813.575,34 kn,
 - po osnovi troška za sastav zahtjeva za izravnu naplatu iznos od 6.250,00 kn,
 - po osnovi predujma za provedbu osnove za plaćanje pred FINA-om iznos od 5.000,00 kn,
 - po osnovi troška za sastav prijave tražbine u stečajnom postupku iznos od 17.062,50 kn,
- (tužiteljeva prijava tražbine s prilogima (list 15-34 spisa)).

12./ Nije sporno da je tuženikov stečajni upravitelj prijavljenu tražbinu priznao u iznosu od 500.000,00 kn, dok je u preostalom dijelu tražbinu osporio (841.887,80 kn), pri čemu je tužitelj na pokretanje parnice upućen za iznos od 824.825,30 kn (zatezne kamate, troškovi sastava zahtjeva za izravnu naplatu i predujma u postupku izravne naplate), dok je tužiteljeva prijava odbačena za iznos od 17.062,50 kn jer se u odnosu na trošak prijave u stečajnom postupku radi o tražbinama nižih ispitnih redova na prijavu kojih stečajni vjerovnici nisu pozvani (zapisnik s ispitnog ročišta (list 35-43 spisa). Na ispitnom je ročištu tužitelj naveo da tražbina prijavljena po osnovi zadužnice proizlazi iz odnosa zajma jer da je tužitelj tuženiku pozajmio iznos od 300.000,00 eur, od kojeg iznosa da je vraćen iznos od 250.000,00 eur. Potom da je tuženik s tužiteljem zaključio Ugovor o osiguranju od 1. prosinca 2008., u više navrata priznao preostali dug, a potom i izdao predmetnu zadužnicu temeljem koje da je tužitelj prijavio tražbinu u stečajnom postupku.

13./ Iz Ugovora o osiguranju novčane tražbine od 1. prosinca 2008. (list 44-45 spisa), zaključenog između tuženika i tužitelja, razvidno je da su stranke suglasno utvrdile da je tužitelj tuženiku, za potrebe njegovog poslovanja, posudio iznos od 300.000,00 eur, od kojeg iznosa da je tužitelju vraćen iznos od 250.000,00 eur, dok da će iznos od 50.000,00 eur tuženik vratiti tužitelju u slučaju prodaje imovine tuženika gradu Zagrebu ili drugom ponuđaču. Radi osiguranja povrata razlike sredstava, da će tuženik založiti tužitelju teniske balone s kompletnom opremom koji su u vlasništvu tuženika, kojima da će i dalje raspolagati tuženik pažnjom dobrog gospodarstvenika,

no da ih trećima ne može ustupiti ili prodati bez tužiteljeve suglasnosti. Predmetni ugovor da vrijedi do nastupa prodaje tuženikove imovine ili prodaje založenih balona trećoj strani, prilikom čega od kupoprodajne cijene tužitelj ima pravo prvenstvene naplate svog potraživanja u iznosu od 50.000,00 eur.

14./ Iz izjave o priznanju duga od 25. siječnja 2019. (list 72-73 spisa) razvidno je da je zastupnik po zakonu tuženika do nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka Zvonimir Kujundžić priznao tuženikov dug prema tužitelju u iznosu od 50.000,00 kn. U izjavi je navedeno da dugovanje od 50.000,00 eur datira iz 2008., kada da je tužitelju na ime duga od 300.000,00 eur vraćen iznos od 250.000,00 eur, uz dogovor da će se ostatak od 50.000,00 eur isplatiti nakon realizacije prodaje Športskog centra u Zagrebu. S obzirom da se nisu stekli uvjeti za povrat posuđenih sredstava, da tuženik izdaje ovjerenu bjanko zadužnicu radi osiguranja povrata ovih sredstava. Ova zadužnica da je naplativa u slučaju prodaje imovine tuženika ili u slučaju stečaja tuženika, ali tada uz uvjet povrata osobne zadužnice koju je tužitelju izdao Zvonimir Kujundžić (OV-2630/14 od 3. listopada 2014.), a koju da je, unatoč neispunjenom uvjetu prodaje Športskog centra, Paško Zefkić podnio na naplatu.

15./ Potom je tuženik izdao 28. veljače 2019. bjanko zadužnicu na kojoj je potpis tuženika ovjeren kod javnog bilježnika istog dana pod brojem OV-2096/2019. (list 32-33 spisa). Ova je zadužnica izdana radi naplate u iznosu do 500.000,00 kn, koji je podatak prilikom izdavanja popunio sam tuženik kao dužnik. Tuženik je ovjerom ove isprave kod javnog bilježnika dao suglasnost da se radi naplate tražbine čiji će iznos biti naknadno upisan zaplijene svi njegovi računi kod banaka te da se novčana sredstva s tih računa, u skladu s njegovom izjavom sadržanom u toj ispravi, isplate vjerovniku određenom u ispravi ili naknadno upisanom. Ova isprava, nakon što je tužitelj u nju upisao iznos tražbine (radi naplate koje se podnosi na isplatu) u iznosu od 500.000,00 kn i podatak o sebi kao vjerovniku, ima učinak rješenja o ovrsi kojim se zapljenjuje tražbina po računu dužnika i prenosi na ovrhovoditelja (čl. 215. st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17., 131/20., 114/22., 6/24., dalje OZ). Iako je u samom obrascu na kojem je predmetna bjanko zadužnica izdana naznačeno da zatezne kamate mogu teći najranije od izdavanja ove zadužnice, tužitelj je kao početak tijeka zateznih kamata u zadužnici naznačio 1. siječnja 2009.

16./ Pogrešno je, po shvaćanju ovog suda, osporavanje osnovanosti tužiteljeve tražbine koja je predmet spora temeljeno na tuženikovoj tvrdnji da je predmetna zadužnica naplativa najviše do iznosa koji je tuženik naznačio prilikom izdavanja zadužnice. Ovaj zaključak ne proizlazi niti iz propisa kojima je izdavanje bjanko zadužnice uređeno, niti iz svrhe bjanko zadužnice kao sredstva naplate.

17./ S obzirom na vrijeme izdavanja predmetne zadužnice, na njezin oblik i sadržaj primjenjuju se odredbe Pravilnika o obliku i sadržaju bjanko zadužnice ("Narodne novine" broj 115/12 i 82/17., dalje Pravilnik), a u skladu s odredbom čl. 215. st. 4. OZ-a kojom je propisano da će oblik i sadržaj isprave bjanko zadužnice, s naznakom najviših iznosa koji se u pojedine isprave mogu upisati, propisati Pravilnikom nadležni ministar. Naime, upravo zbog ozbiljnih posljedica koje izdavanje bjanko zadužnice može imati, jer upisom iznosa tražbine i vjerovnika ova isprava, ako je potpis izdavatelja javnobilježnički ovjeren, stječe učinak rješenja o ovrsi kojim se zapljenjuje tražbina po računu i prenosi na ovrhovoditelja, Pravilnikom su propisani

najviši iznosi za koje dužnik može izdati bjanko zadužnicu na obrascu iz Pravilnika, jer se isprava s učincima iz Pravilnika može izdati samo na tiskanom obrascu koji čini sastavni dio Pravilnika (čl. 2. st. 1. Pravilnika i čl. 9. Pravilnika). Dakle, dužnik prilikom izdavanja može naznačiti najviši iznos za koji izdaje bjanko zadužnicu na propisanom obrascu. Da se tako naznačeni iznos odnosi upravo na glavnice tražbine radi osiguranja koje se zadužnice izdaje, iako izrijekom nije navedeno niti u OZ-u niti u Pravilniku, proizlazi, po shvaćanju ovog suda, iz svrhe koju predmetna isprava ima u pravnom prometu. Naime, dužnik izdaje bjanko zadužnicu s naznakom najvišeg iznosa naplata kojeg se po zadužnici dopušta. S obzirom da vrijeme naplate tako naznačenog iznosa u vrijeme izdavanja zadužnice nije poznato, kao niti da li će radi prisilne naplate iznosa za koji je zadužnica izdana nastati daljnja potraživanja (po osnovi troškova i kamata), predviđeno je, i naznačeno u samom tiskanom obrascu zadužnice, da će FINA-a, u slučaju povrata bjanko zadužnice po osnovi koje tražbina nije u cijelosti namirena, naznačiti na ovoj bjanko zadužnici iznos troškova, kamata i glavnice koji je naplaćen. Nadalje, odredbom čl. 215. st. 5. OZ-a, propisano je da je bjanko zadužnica izdana u skladu s odredbom st. 1. istog Zakona, istinita u pogledu svojeg sadržaja ako je vjerovnik naknadno upisao iznos tražbine koji je jednak ili manji onome za koji mu je dužnik dao suglasnost u trenutku kad je potvrđena kod javnog bilježnika te podatke o vjerovniku. Dakle, ako vjerovnik naknadno zadužnicu ispuni unošenjem podataka o tražbini radi koje naplatu po zadužnici zahtijeva, a vjerovnik naplatu tražbine zahtijeva naznakom njezine glavnice, jer se zatezne kamate niti ne mogu uglavničavati prije prestanka tražbine i teku sve dok ne bude ispunjen glavni dug, a koji je iznos tražbine manji ili jednak onome za koji mu je dužnik dao suglasnost, dakle suglasnost za naplatu po ovoj ispravi najvišeg iznosa određene glavnice, takva je isprava istinita i ima učinak rješenja o ovrsi u skladu s odredbom čl. 215. st. 1. OZ-a jer je naplata po zadužnici zatražena do iznosa glavnice za koji je dužnik zadužnicu izdao, dakle u skladu s izjavom dužnika sadržanom u ovoj ispravi. Nelogično bi bilo, i suprotno svrsi koju bjanko zadužnica kao sredstvo naplate ima u pravom prometu, da bi vjerovnik mogao temeljem ove isprave naplatiti određenu tražbinu, koja po iznosu glavnice ne prelazi iznos za koji je dužnik zadužnicu izdao, ali sa zateznim kamatama i troškovima naplate ograničenima na iznos za koji je dužnik zadužnicu izdao, dok bi za ostatak ove tražbine morao ishoditi drugu ovršnu ispravu i pokrenuti drugi postupak prisilne naplate.

18./ Međutim, neosnovano smatra tužitelj da bi njegovim naknadnim upisivanjem tijekom zateznih kamata za iznos tražbine koji je naknadno u zadužnicu upisao, suprotno samom sadržaju tiskanog obrasca na kojem je bjanko zadužnica izdana, imao pravo na naplatu temeljem zadužnice i zateznih kamata za razdoblje ranije od trenutka izdavanja bjanko zadužnice. Naime, u skladu sa sadržajem propisa koji uređuju oblik i sadržaj bjanko zadužnice, dakle OZ-a i Pravilnika, blanketnost bjanko zadužnice, osim u pogledu iznosa za koji ju dužnik može izdati (čl. 9. Pravilnika), ograničena je i u pogledu visine kamata i vremena od kojeg kamate teku. Naime, u skladu sa sadržajem obrasca predviđenog Pravilnikom, a na kojem se bjanko zadužnica izdaje, zatezne kamate mogu teći najranije od izdavanja zadužnice (napomena 4 u obrascu). Dakle, na iznos glavnice upisan od strane vjerovnika u zadužnici, koji može biti manji ili jednak iznosu glavnice radi naplate kojeg je dužnik zadužnicu izdao, mogu teći samo zatezne, a ne i ugovorne kamate, i to od vremena koje je vjerovnik u zadužnici upisao, ali ne ranije od trenutka njezinog izdavanja koji je upisao sam dužnik. Nije predviđeno da bi od navedene kogentne odredbe, kojom je blanketnost bjanko zadužnice ograničena u pogledu kamata, stranke prilikom

izdavanja bjanko zadužnice na predmetom tiskanom obrascu mogle odstupati. Naime, zadužnica se izdaje upravo na predmetnom obrascu, na kojem se ne smije ništa brisati ili precrtavati, a obrazac sadrži citirano pravilo o kamatama (čl. 2. st. 1. i 2. Pravilnika). Stoga, neosnovano smatra tužitelj da bi osnovom tražbine upisane u zadužnici u iznosu od 500.000,00 kn imao pravo na naplatu zateznih kamate temeljem ove zadužnice počevši od 1. siječnja 2009., već mu, s obzirom da je vrijeme od kojeg zatezne kamate teku unio protivno prisilnim odredbama, zatezne kamate pripadaju počevši od datuma izdavanja ove zadužnice, koji je jednak trenutku njezine ovjere, dakle od 28. veljače 2019. Neosnovano stoga tužitelj tvrdi i da bi ga na popunjavanje zadužnice na način da zatezne kamate na tražbinu iz zadužnice u iznosu 500.000,00 kn teku od 1. siječnja 2009. do naplate ovlastio sam tuženik, jer navedeno, s obzirom na opisana zakonska ograničenja vezana uz blanketnost bjanko zadužnice, dužniku nije dopušteno. Stoga je pogrešno shvaćanje tužitelja da bi njegovo pravo na naplatu zateznih kamata po osnovi predmetne zadužnice proizlazilo iz sadržaja Sporazuma o uređenju uzajamnih dužničko vjerovničkih odnosa i dospelju ispunjenja obveza sukladno istima od 24. lipnja 2019. (list 100-103 spisa). Naime, ovim je Sporazumom, zaključenim između stranaka i Paška Zefkića 24. lipnja 2019., u cilju rješavanja međusobnih spornih odnosa, predviđeno da će tuženik predati tužitelju prethodno navedenu bjanko zadužnicu (OV-2096/2019 od 28. veljače 2019.), koja je dakle u vrijeme zaključivanja ovog Sporazuma već od strane tuženika bila izdana (i njegov potpis na ovoj ispravi ovjeren kod javnog bilježnika), u iznosu od 500.000,00 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. siječnja 2009. pa do konačne isplate, a koju će zadužnicu predati odvjetnici Maravić-Pirš (tužiteljevoj punomoćnici), s uputom da je preda na izravnu naplatu radi prisilne naplate iznosa do 500.000,00 kn na njezin račun, koji će iznos, nakon što bude isplaćen od strane tuženika, dalje isplatiti na način da tužitelju isplati iznos od 150.000,00 kn, a iznos od 350.000,00 kn Pašku Zefkiću. Nadalje, dogovoreno je da stranke sve troškove povezane s ispunjenjem prava i obveza po ovom ugovoru snose na jednake dijelove. Tuženik se zaključivanjem predmetnog Sporazuma obvezuje odmah pristupiti prodaji Športskog centra radi namirenja tražbine tužitelja i Paška Zefkića putem bjanko zadužnice, na način kako je prethodno u Sporazumu opisano.

19./ Dakle, tužitelj je u stečajnom postupku tražbinu prijavio po osnovi predmetne bjanko zadužnice pogrešno smatrajući da po osnovi ove isprave pravo na zatezne na iznos od 500.000,00 kn ima počevši od 1. siječnja 2009. do otvaranja stečaja nad tuženikom (čl. 139. st. 1. toč. 1. SZ-a), već mu po osnovi tražbine prijavljene temeljem predmetne zadužnice zatezne kamate pripadaju počevši od 28. veljače 2019. do 8. srpnja 2019. (otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom).

20./ Imajući u vidu da je na ispitnom ročištu 22. listopada 2019., tužitelj, prilikom ispitivanja njegove tražbine, naveo da se radi o zadužnici koja mu je izdana radi naplate duga koji prema tuženiku ima po osnovi povrata pozajmice, a u odnosu na koji odnos su stranke zaključile prethodno citirani Ugovor o osiguranju novčane tražbine te je tuženik dao pisane izjave o priznanju duga, za dodati je da niti iz ovih isprava o pravnim poslovima između stranaka, kao niti iz sadržaja prethodno citiranog Sporazuma o uređenju uzajamnih dužničko vjerovničkih odnosa i dospelju ispunjenja obveza sukladno istima ne proizlazi pravo tužitelja na naplatu zateznih kamata počevši od 1. siječnja 2009., a po osnovi pozajmice od 50.000,00 eur koja da mu nije vraćena.

21./ Zatezne kamate posljedica su zakašnjenja dužnika u ispunjenju novčane obveze (čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje ZOO), a dužnik pada u zakašnjenje kad obvezu ne ispuni u roku koji je određen ugovorom, ako ugovorom nije određen tada u roku koji je određen zakonom, a ako ni tako vrijeme ispunjenja nije određeno, tada kada ga vjerovnik pozove ispuniti obvezu (čl. 173. ZOO-a). Iz navoda tužitelja i priloženih isprava, i to Ugovora o osiguranju novčane tražbine od 1. prosinca 2008. i izjave o priznanju duga od 25. siječnja 2019., razvidno je da su stranke bile u ugovornom odnosu zajma, na način da je tužitelj tuženiku za potrebe njegovog poslovanja tijekom 2008. pozajmio iznos od 300.000,00 eur, od kojeg iznosa da je pozajmica tužitelju vraćena za iznos od 250.000,00 eur, a da je preostao dug po osnovi pozajmice u iznosu od 50.000,00 eur. Ugovorom o zajmu zajmodavac se obvezuje predati zajmoprimcu određeni iznos novca, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca (čl. 499. ZOO-a). Tužitelj niti tvrdi niti dokazuje u kojem je roku s tuženikom ugovorio povrat pozajmice, odnosno kada je tuženika pozvao da ispuni svoju obvezu povrata pozajmice u preostalom nevraćenom dijelu, određujući time dospijeće svoje tražbine po osnovi povrata pozajmice u iznosu od 50.000,00 eur (argument iz čl. 173. ZOO-a). Dakle, ne proizlazi da bi do 1. siječnja 2009. istekao rok u kojem je tuženik bio dužan vratiti tužitelju preostali dio pozajmice i da bi tuženik 1. siječnja 2009. pao u zakašnjenje jer u roku nije ispunio svoju obvezu povrata pozajmice, s posljedicom početka tijeka zateznih kamata.

22./ S obzirom da iz sadržaja Ugovora o osiguranju novčane tražbine od 1. prosinca 2008. proizlazi da će preostali iznos pozajmice u visini od 50.000,00 eur tuženik vratiti tužitelju u slučaju prodaje imovine tuženika gradu Zagrebu ili drugom ponuđaču to, po shvaćanju ovog suda, proizlazi da je povrat preostalog dijela pozajmice dogovoren pod odgovornim uvjetom uvjetom u smislu odredbe čl. 297. st. 1. i 2. ZOO-a. Ovo stoga što stipulacija iz predmetnog Ugovora o osiguranju novčane tražbine od 1. prosinca 2008. glasi da će "iznos od 50.000,00 eur tuženik vratiti tužitelju u slučaju prodaje imovine tuženika". Nadalje, ugovoreno da je da predmetni ugovor vrijedi do nastupa prodaje imovine ili prodaje založene imovine (teniskih balona). Da se radi o obvezi povrata pozajmice pod uvjetom prodaje tuženikove imovine proizlazi i iz sadržaja tuženikove Izjave o priznanju duga od 25. siječnja 2019. u kojoj tuženik navodi da je između stranaka dogovoreno da se preostali dio pozajmice tužitelju vrati nakon realizacije prodaje Športskog centra, a kako se uvjeti za povrat posuđenih sredstava nisu stekli, da tuženik tužitelju izdaje ovjerenu bjanko zadužnicu radi osiguranja povrata predmetnih sredstava, a koje je zadužnica naplativa u slučaju prodaje imovine tuženika ili njegovog stečaja. Iz stipulacije ove izjave tuženika također, po shvaćanju ovog suda, proizlazi da je povrat preostalog dijela pozajmice dogovoren pod uvjetom prodaje tuženikove imovine odnosno tuženikovog stečaja. Niti iz sadržaja Sporazuma o uređenju uzajamnih dužničko vjerovničkih odnosa i dospijeću ispunjenja obveza sukladno istima od 24. lipnja 2019. ne proizlazi drugačiji zaključak o isteku roka za povrat pozajmice i zakašnjenju tuženika. Ovo stoga što je i ovim Sporazumom predviđeno da će tuženik odmah pristupiti prodaji Športskog centra radi namirenja tražbine tužitelja i Paška Zefkića putem bjanko zadužnice. Dakle, iz sadržaja ovih isprava ne proizlazi, suprotno shvaćanju tužitelja, da bi mu se tuženik preostali dio pozajmice obvezao vratiti do 1. siječnja 2009., dakle da bi već tada istekao rok za ispunjenje tuženikove obveze povrata pozajmice i da bi tužitelj imao pravo i na naplatu zateznih kamata po osnovi ove svoje tražbine. Osim toga, prema tužiteljevim

tvrdnjama, preostali iznos pozajmice je 50.000,00 eur, dok je tužitelj u zadužnici naplatu zatražio za glavnicu u iznosu od 500.000,00 kn (66.361,40 eur).

23./ Imajući u vidu sadržaj svih citiranih isprava ne proizlazi da bi se iz sadržaja Sporazuma o uređenju uzajamnih dužničko vjerovničkih odnosa i dospelju ispunjenja obveza sukladno istima od 24. lipnja 2019. moglo zaključiti da bi tuženikov rok za ispunjenje obveze prema tužitelju po osnovi povrata preostalog dijela pozajmice istekao do 1. siječnja 2009. Prije svega, kako je prethodno obrazloženo, tuženik ne može ovlastiti tužitelja na naplatu zatezних kamata po osnovi bjanko zadužnice na način suprotan prisilnim propisima kojima je uređen sadržaj ove isprave, dakle zatezne kamate na tražbinu iz bjanko zadužnice ne mogu početi teći prije njezinog izdavanja. Nadalje, predmeti je Sporazum, osim između stranaka, zaključen i s trećom osobom Paškom Zefkićem. Ovim je Sporazumom, u cilju okončanja međusobnih prijedora svih potpisnika, tuženik pristao na predaju predmetne zadužnice tužitelju, koji da ju je ovlašten podnijeti na prisilnu naplatu, i to iznosa od 500.000,00 kn, a koji će biti isplaćen na račun odvjetnice Maravić-Pirš, i to tužitelju iznos od 150.000,00 kn, a Pašku Zefkiću iznos od 350.000,00 kn. Imajući u vidu da tužiteljeva tražbina prema tuženiku po osnovi povrata pozajmice iz 2008. (50.000,00 eur) ne odgovara niti ukupnom iznosu za koji je dogovorena naplata po zadužnici (500.000,00 kn/ 66.361,40 eur), niti iznosu za kojeg je dogovorena isplata za korist tužitelja (150.000,00 kn/ 19.908,42 eur) to iz sadržaja ove isprave ne proizlazi osnovanom tvrdnja tužitelja da bi do 1. siječnja 2009. istekao tuženikov rok za povrat iznosa od 50.000,00 eur, pozajmljenog 2008., dakle da bi od 1. siječnja 2009., zbog tuženikovog zakašnjenja u ispunjenju obveze povrata pozajmljenog iznosa nakon stanovitog roka, tužitelju pripadale zatezne kamate bio na preostali iznos pozajmice (50.000,00 eur) bilo na tražbinu naznačenu u predmetnoj bjanko zadužnici (500.000,00 kn).

24./ Pravilno navodi tužitelj na ročištu prilikom ispitivanja tražbine da se kamate obračunavaju sukladno zakonu, neovisno o tome jesu li ugovorene. Međutim, navedeno se odnosi na zatezne kamate kao posljedicu dužnikovog zakašnjenja u ispunjenju novčane obveze, za početak tijeka kojih je odlučno da je dužnik pao u zakašnjenje, dakle da je istekao rok u kojem je novčanu obvezu bio dužan izvršiti. Kako tužitelj u konkretnom slučaju ne potražuje ugovorne, već upravo zatezne kamate, nije od utjecaja da li su predmetnim zajmom, bilo izričito ili prešutno, uz glavnicu ugovorene i (ugovorne) kamate u smislu odredbe čl. 500. ZOO-a.

25./ S obzirom da je tuženik osporio pravilnost tužiteljevog obračuna zatezних kamata priloženog uz prijavu tražbine, pravilno ukazujući da je tužitelj neosnovano zatezne kamate obračunao počevši od 1. siječnja 2009., provedeno je financijsko vještačenje radi utvrđenja visine tražbine po osnovi zatezних kamata. Sud je zaključke vještaka u cijelosti prihvatio, ocjenjujući da su dani u skladu s pravilima struke, a niti stranke prigovora nisu imale. Tužitelj je naime pogrešnim smatrao ne izračun vještaka, već zadatak koji je sud vještaku odredio, na način da obračun zatezних kamata izvršio primjenom zakonske stope mjerodavne za ostale odnose, s obzirom da se niti u odnosu na tražbinu iz zadužnice, niti u odnosu na tražbinu po osnovi povrata pozajmice ne radi o tražbini iz trgovačkog ugovora jer tužitelj nije trgovac (argument iz čl. 29. st. 2. ZOO-a). Tužitelj je naknadno od ovih prigovora na nalaz i mišljenje i odustao te konačno istaknutim tužbenim zahtjevom potražuje iznos zatezних kamata u skladu s izračunom vještaka i shvaćanjem suda vezanim uz mjerodavnu stopu zatezних kamata.

26./ Na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno je da zatezne kamate obračunate na iznos od 500.000,00 kn, primjenom stope mjerodavne za ostale odnose iz odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, u razdoblju od 28. veljače 2019. do 8. srpnja 2019. iznose 11.709,86 kn (1.554,17 eur), a u razdoblju od 1. siječnja 2009. do 8. srpnja 2019. iznose 566.086,37 kn (75.132,57 eur).

27./ Slijedom svega navedenog, osnovano tužitelj predlaže utvrditi njegovu tražbinu prema tuženiku, kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda, u iznosu od 1.544,17 eur, dok je njegov zahtjev neosnovan za iznos od 73.578,41 eur (75.132,57 eur – 1.554,17 eur = 73.578,41 eur).

28./ Konačno, za ukazati je, iako je tužitelj od tužbenog zahtjeva u dijelu u kojem je predlagao utvrditi osnovanom njegovu tražbinu po osnovi troška za sastav zahtjeva za izravnu naplatu u iznosu od 6.250,00 kn, a po osnovi predujma za provedbu osnove za plaćanje pred FINA-om u iznosu od 5.000,00 kn, odustao djelomičnom povlačenjem tužbe kako je prethodno izloženo, da je u ovom dijelu zahtjev suprotan sadržaju Sporazuma o uređenju uzajamnih dužničko vjerovničkih odnosa i dospijeću ispunjenja obveza sukladno istima od 24. lipnja 2019. Naime, radi se o troškovima koji su nastali u vezi s ispunjenjem prava i obveza po ovom Sporazumu, uz dogovor stranaka Sporazuma da će tužitelj putem punomoćnice odvjetnice predmetnu zadužnicu podnijeti na naplatu, a troškove povezane s ispunjenjem prava i obveza po tom Sporazumu da snose na jednake dijelove. S obzirom da je tužitelju nastao trošak po osnovi plaćenog predujma za provedbu osnove za plaćanje pred FINA-om u iznosu od 5.000,00 kn (list 29 spisa) i trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav zahtjeva za izravnu naplatu (list 27-28 spisa), koji, sukladno mjerodavnoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/2014, 118/2014, 107/15, dalje Tarifa) iznosi 3.125,00 kn (T.br. 11/6 Tarife (sastav zahtjeva za naplatu temeljem zadužnice - 50% nagrade iz Tbr. 7. t. 1., 3. i 6., ali ne više od 500 bodova), dakle 2.500,00 kn uvećano za PDV (T.br 42. Tarife), odnosno 3.125,00 kn), odnosno sveukupni trošak naplate iznosi 8.125,00 kn (5.000,00 kn + 3.125,00 kn), to bi tužitelj od tuženika, sukladno dogovorenim predmetnim Sporazumom, osnovano mogao potraživati naknadu trećine ovako nastalog iznosa, dakle iznos od 2.708,33 kn.

29./ U konkretnom slučaju tužitelju, s obzirom na učinjeno djelomično povlačenje tužbe, ne pripada pravo na naknadu troškova nastalih u vezi s povučenim dijelom tužbenog zahtjeva, a tuženik naknadu troškova nije niti potraživao (čl. 158. st. 1. ZPP-a). Stoga je odluku o zahtjevu tužitelja za naknadu parničnih troškova sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 4. ZPP-a, s obzirom da su stranke u ovoj parnici djelomično uspjele, i to u približno jednakim dijelovima. Naime, omjer uspjeha ocijenjen je prema konačno istaknutom zahtjevu (75.132,57 eur), vodeći pri tome računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. Primjenom izloženog kriterija, ocjena je ovog suda da su stranke u parnici uspjele u približno jednakim dijelovima. Naime, tužitelj je dokazao osnovu tražbine prijavljene u stečajnom postupku, jer je tuženik neosnovano smatrao da tužitelj nema pravo na utvrđenje tražbine u iznosu većem od iznosa za koji je predmetna bjanko zadužnica izdana. Međutim, tužitelj je dokazao tek neznatni iznos visine predmetne tražbine, jer je pogrešno smatrao da mu pripada pravo na obračun zateznih kamata u razdoblju od 1. siječnja 2009. Dakle, tužitelj je u pogledu osnove ostvario uspjeh u cijelosti (100%), dok je u pogledu visine uspio u omjeru od oko 2%, pa je ukupan njegov uspjeh 51%, a tuženika 49%, dakle približno jednak.

30./ Imajući u vidu da je tužitelj očito pogrešno izvršio obračun zateznih kamata, kako u odnosu na njihov tijek, tako i u odnosu na primijenjenu stopu, osnovano je tuženik takav obračun osporio, nakon čega tužitelj obračun nije ispravio, već je predložio provođenje financijskog vještačenja radi utvrđenja sporne činjenice visine tražbine. Imajući navedeno u vidu, kao i konačni ostvareni uspjeh, tužitelju ne pripada u konkretnom slučaju pravo na naknadu ovog troška na teret tuženika (argument iz odredbe čl. 156. st. 1. ZPP-a). S druge strane tužitelju su priznati, jer su, po ocjeni ovog suda bili potrebni za vođenje parice, i troškovi za sudske pristojbe, no razmjerno ostvarenom uspjehu, dakle u visini koju bi po osnovi ovih pristojbi bio dužan podmiriti prema vrijednosti zahtjeva s kojim je u parnici uspio (1.554,17 eur). Stoga je tužitelju po osnovi sudske pristojbe za tužbu i presudu, u skladu s odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18. i 51/23.) i Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 53/19., 92/21. i 37/23), priznat iznos od po 53,09 eur za svaku od ovih osnova, dakle ukupno 106,18 eur.

31./ Zatezne kamate tužitelju na dosuđeni iznos parničnih troškova pripadaju počevši od donošenja ove presude (čl. 151. st. 3. ZPP-a), no pogrešno tužitelj zatezne kamate potražuje po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a, jer, kako je prethodno izloženo, niti njegova glavna tražbina ne proizlazi iz trgovačkog ugovora. Stoga zatezne kamate tužitelju pripadaju po stopi propisanoj citiranom zakonskom odredbom, mjerodavnoj za ostale odnose.

32./ Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 5. srpnja 2024.

Sutkinja:
Tina Šimović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA

1. tužitelju, po punomoćniku
2. tuženiku, st. upravitelju

Broj zapisa: **9-30869-ee5b8**

Kontrolni broj: **0192e-fd022-e630b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TINA ŠIMOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.